

ki jih izdaje jugoslovanska akademija. Drugi slovenski spis, ki ni Vergerijev, ampak Trubarjev, razglasil sem jaz v letopisu „Slovenske Matice“ za 1882. in 1883. pod naslovom: Droben spisek Trubarjev. S tem se torej popravlja neljuba pomota.

M. Valjavec.

„Droben spisek Trubarjev.“ Prof. M. Valjavec obširno govoreč v „letopisi „Matice Slovenske“ za 1882. in 1883. leto“ na str. 55—63. o „Drobnem spiski Trubarjevem“: Ena Molitou tih Kerszhenikou, kir so fa volo te prae Vere Viefufa Cristufa pregnani itd. pravi, da se je do objavljenja Ljubičevega „Ogledala književne poviesti jugoslavjanske. Knjiga II. Riečki 1869“ védelo samó za jeden izvod te „molitve“, ki se hrani v dunajski dvorni knjižnici.

Ivan Kukuljević Sakcinski piše v „Bibliografiji hrvatski, dio prvi. Tiskane knjige. Zagreb 1860“ pod šte. 1717 nastopno:

Senjanin Anton. Razgovaranje medju Papistum i jednim Luteranom. Stumačeno po Senjaninu A. Štampano u Padove miseca setembra po Graziose Perkačine. Godisće 1555. 16 str. 39 — na str. 24 počimlje P. Vergeria: Ena molitev kersčenikov, kir so za volo te prave vere Jezusa Kristusa pregnani. S prevodom taljanskim. (Od prem riedke ove knjige čuva se jedan odtisak u Mletcih, u knjižnici sv. Marka. Ja imam prepis. J. K. S.)

Vzemimo v roke knjigo: P. P. Vergerius, päpstlicher Nuntius, katholischer Bischof und Vorkämpfer des Evangelium's. Eine reformationsgeschichtliche Monographie von Christian Heinrich Sixt. Mit Verger's Brustbild und 44 Originalbriefen aus dem geheimen Archive zu Königsberg in Preussen. Braunschweig, Schwetschke und Sohn 1855“, in ako čitamo zadaj: „Index librorum a Vergerio editorum“, najdemo na 601. strani med 89 navedenimi Vergerijevimi deli:

86) Enamolitov tih Kerszhenikou, kir so sa volo te prae vere Viesusa Cristusa, pregnani. Oratione de persecutati e forusciti per lo Evangelio, e per Giesu Cristo. (Auch in lat. Uebers. erschienen.)

Zdolaj je brati opomnjo: „Obgleich dieses Verzeichniss reichhaltiger ist, als das von Niceron, . . . so kann doch dasselbe auf Vollständigkeit schon um desswillen keinen Anspruch machen, weil ich nur diejenigen Schriften nenne, von deren Dasein und Echtheit ich mich selbst überzeugt habe“.

Ni li ta izvod tretji, morebiti celó drugega izdanja? Od kod bi Sixt sicer znal, da je prišel na svetlo tudi latinski prevod, o čemer molčé Kopitar, pl. Kukuljević in Ljubič.

L. Žvab.

„Prinos k naglasu u novoslovenskom jeziku.“ Pod tem naslovom g. prof. M. Valjavec v Zagrebu nadaljuje študije svoje o našega jezika naglasu v 76. in 77. knjigi „Rada“ jugoslavenske akademije ter razpravlja o naglasu pri glagolih III. vrste. V posebnem dodatku ometa teorijo, katero je o slovenskem naglasu priobčil dr. Štrekelj v lanskem „Ljubljanskem Zvonu“ na 236.—244 str. Na koreniti spis Valjavčev opozarjamo vse tiste naše jezikoslovce, ki se pečajo s tem ravno tako težkim, kakor važnim vprašanjem.

Japljevo pismo iz l. 1803. G. dr. K. J. Petelenz, profesor na c. kr. gimnaziji sv. Hijacinta („šw. Jacka“) v Krakovu priobčuje v šolskem poročilu za l. 1885. pod naslovom „Listy do B. Lindego“ pisma, katera je ta slavni pisatelj znanega poljskega „Slovnika“ prejel od raznovrstnih imenitnih móž, ki so ga podpirali pri sestavljanji njegovega monumentalnega dela. Med dopisovalci njegovimi nahajamo poleg drugih slavná nemška zgodovinarja in učenjaka J. v. Müllerja in Engela, bavarskega kraljeviča in poznejšega kralja Ludovika I. in tudi našega